

Opgericht 16 APR 1799

Redactie

Redactioneel Bureau
MR. RAHMAT ALI ALI
WILHELMUS 1, 100 NEM
PARAMARIBO - S.B. 1799

Redactieadres

E.A. CHAPORNIKIAN & HANNOOP
WILHELMUS 1, 100 NEM
PARAMARIBO - S.B. 1799

Tele. Verantwoord

CHAPORNIKIAN, M & ERVEN

Verantwoord

A. HANNOOP

Verantwoord op de afb.

MEV. M. ANGLADALI-DEW AJOOD
Van de afb.

PROF. DR. R. ALI
PROF. DR. H. H. RAMANAT ALLI
DR. E. CHAPORNIKIAN
DR. H. ATACELIAN

Wettelijke aansprakelijkheid

De uitgever aanvaardt aansprakelijkheid op het
gepubliceerde. Het verantwoord E.A.
Chapornikian draagt de aansprakelijkheid
op het redactioneel bureau. De aansprakelijkheid op
de afb. aanvaardt.

Abonnementen

Per jaar 10 G.
Levering 10 G. 30

Bank

De Bank van Suriname
A.B.N. Van der Valk, Amsterdam - Ned.
Rek. No. 14.71 01 100

Verkoop

Redactioneel C.A.C. en Verkoop
Ingang: 100 NEM, Paramaribo 1
Kruisweg, De Boerstraat 100
E.A. Chapornikian 1799
Paramaribo - Suriname

Algemeen

Surinaams Islamitisch Maandblad

SME	DE WAARHEID <i>AL-HAQ</i>	5e JAARGANG NO. 20 NOV/DEC 1978
-----	-------------------------------------	---------------------------------------

Surinaams Islamitische Uitgeverij
MET INSTITUUT VOOR
ISLAMITISCHE STUDIES EN PUBLICATIES
Paramaribo - Suriname P.O.B. 1788

Uitgeverij De Waerheid De Boerstraat 100 Paramaribo - Suriname	N. Suriname 1799	Surinaams Islamitische Uitgeverij
---	------------------------	--------------------------------------

- INHOUD
1. DE WAARHEID
 2. DE BELICAPPE NAAR BOEZA EN DE
VEDDIEER VAN DE WAARHEID
 3. DE GEBOORTE VAN MOHAMMED EN DE
VAN DE WET VAN DE WAARHEID
 4. DE WAARHEID VAN DE WAARHEID
AL-HAQ
 5. DE WAARHEID VAN DE WAARHEID
 6. DE WAARHEID VAN DE WAARHEID
AL-HAQ

REDAKTIONEEL

AL HAQ 50 % GOEDKOPER

Terwijl alles duurder wordt, overal de prijzen explosief de lucht in gaan, hebben wij toch nog kans gezien de prijzen van "AL HAQ" te verlagen en liefst met **VIJFTIG PROCENT**.

Dit is een prachtig resultaat na **VIJF JAAR AL HAQ**; ook ideaal, vanwege de mogelijkheid tot uitbreiding der lezerskring, vooral onder de minderdraagkrachtigen.

Het is mogelijk geworden o.a. doordat **AL HAQ** vanaf no. 48 (sept. 1975) wordt gedrukt bij de **OFFSETDRUKKERIJ "IVISEP"**, een der sociëties van het **INSTITUUT VOOR ISLAMITISCHE STUDIES EN PUBLICATIES**, afgekort: **I.V.I.S.E.P.**

Met ingang van oktober 1975 of te wel de **VIJFDE JAARGANG** kost een:

JAARABONNEMENT F 6.- (voorheen F 10.-)

LOS NUMMER F 0,50 (voorheen F 1.-)

Blijft u zoveel mogelijk gebruik maken spoedig en gezegend 1976 toe. Moge **ALLAH** van de diensten van "IVISEP", want u werkt al uw goede wensen, vooral de wensen om daardoor indirect mee aan de **VERSPREIDING** dit jaar wat meer voor de **ISLAM** te doen, **VAN DE ISLAM**. — — — — — in vervulling doen gaan, amien! — — — — —

Deze diensten bestaan zoal uit (1) het nemen van een abonnement op **AL HAQ**, (2) het plaatsen van een advertentie in **AL HAQ** (3) het betrekken c.q. sponsoren van **Islamitische boekjes** via onze **UITGEVERIJ**, alsook (4) het laten verzorgen van **AL UW DRUKWERKEN** via onze **OFFSET-DRUKKERIJ "IVISEP"**, gevestigd aan de **Herrnhutterstr 180b**ov.

Met uw steun en medewerking hopen wij u, alsook de **Surinaamse gemeenschap** nog **grotere diensten** te bewijzen.

Voorwat de late verschijning betreft van het **49ste nummer** van **AL HAQ** (okt.'75) en de ietwat beneden de maat liggende kwaliteit in de verzorging van **AL HAQ** no. 48 (sept.'75) bieden wij onze verontschuldiging aan.

Tot slot wensen wij u alsnog een voorspoedig en gezegend 1976 toe. Moge **ALLAH** van de diensten van "IVISEP", want u werkt al uw goede wensen, vooral de wensen om daardoor indirect mee aan de **VERSPREIDING** dit jaar wat meer voor de **ISLAM** te doen, **VAN DE ISLAM**. — — — — — in vervulling doen gaan, amien! — — — — —

DE BEDEVAART NAAR MEKKA IN DE MIDDELEEUWEN

(DOOR M.A. GUILZAR)

De moslims van de middeleeuwen kenden een hele reeks heilige plaatsen, die jaarlijks door talrijke pelgrims werden bezocht.

De voornaamste bedevaart echter en de enige, die verplicht was, bleef die naar Mekka. Het enige heiligdom in de ware zin van het woord is namelijk voor de Islam de Ka'aba in de grote moskee van Mekka. Daarop zijn alle moskeeen ter wereld georiënteerd.

In de theorie was iedere moslim verplicht zich ten minste een keer in het leven daarheen te begeven om de rituelen te voltrekken en te offeren. Maar het was een zeer lastige reis, die bovendien veel tijd en geld kostte, zodat alleen rijken of althans bemiddelden haar konden volbrengen, afgezien van degenen, die onderweg leefden van de aalmoezen van de rijke pelgrims.

Voor de Bedoeïenen en andere bewoners van het binnenland, die aan het woestijnleven gewend waren, bracht de bedevaart geen grote moeilijkheden met zich mee. Anders stond het met stedelingen en dorpeelingen uit verre landen. Voor hen betekende de tocht door de arabische woestijn velerlei gevaar, zowel wegens het watergebrek en de overmatige hitte als wegens de onberekenbaarheid van de fanatieke en roofzuchtige inheemsers.

Daarom hadden de kaliefen van Bagdad (Irak) bepaald dat de pelgrims in grote groepen gezamenlijk moesten reizen.

Zo verzamelden op een bepaald tijdstip alle pelgrims van de moslimse wereld zich bijvoorbeeld te Bagdad om in het gevolg van de kalief de arabische woestijn door te trekken in gesloten gelederen als een leger op veldtocht.

De reis duurde verscheidene weken.

De uitgeputte pelgrims waren weerloos ten prooi aan hitte en dorst en velen kwamen om. Al te vaak keerde van hen, die de tocht hadden ondernomen, nog niet de helft terug. Zij die onderweg stierven werden beschouwd als martelaars ter wille van het geloof.

De laatste kalief, die zich naar Mekka begaf was Haroen Al-Rashied. Na zijn dood was geen vorst meer bereid om de lange reis te maken en de gevaren ervan te doorstaan. Voortaan liet de kalief zich vertegenwoordigen door een van zijn emiers, die de pelgrimstocht indiens plaats volbracht; deze heette amier al-hadj, de emier van de bedevaart. Ook vele andere hooggeplaatsten en welgestelden lieten zich vervangen en tenslotte werd het een beroep om in plaats van in gebreke blijvende pelgrims naar de Ka'aba te reizen.

De spaanse kalieren verboden om economische en waarschijnlijk ook politieke redenen (de kruistochten) hun onderdanen om de pelgrimstocht mee te maken. Hun wetgeleerden voerden als reden aan dat de heilige oorlog veel verdienstelijker was dan de bedevaart, die het goud, de zenuw van de krijg, aan het land ontrok, terwijl het de gebiedende plicht van Andalusië (in Zuid Spanje) was om aan de aanvallers het hoofd te bieden. Slechts weinige Andalusiërs genoten daarom toen het voorrecht zich over Egypte naar Mekka te mogen begeven.

In het jaar 1047 viel de bedevaart uit, want hongersnood en pest teisterden toen Mesopotamie (Tweestromenland), Irak en de Hidjaz. Op grond daarvan werden de Moslims van hun plicht ontheven.

Een revolutionaire sekte, die een republikeinse en wereldlijke staat had gesticht in Al Ahsa aan de arabische kust van de Perzische Golf, maakte deze contreien onveiliger dan ooit. Om deze woestijnpiraten te bewegen de pelgrims ongemoeid te laten, betaalde de regering te Bagdad hun een doorreisrecht, dat jaarlijks honderdduizenden goudstukken beliep.

Ook de soefie-beweging leverde kritiek op de bedevaarten, met het argument dat men wel gewichtiger zaken te doen had dan lijf en goed in de waagschaal te stellen op de grote karavaanwegen. Zo kwam het dat een groeiend aantal gelovigen er de voorkeur aan gaf om Jeruzalem te bezoeken. Maar trots al deze en andere

tegenstand bleven toch ieder jaar grote scharen bedevaartgangers naar Mekka trekken om de Heilige Stad te zien en de plicht der ware gelovigen te vervullen.

De grote karavaan, die Bagdad tot uitgangspunt had, telde jaarlijks duizenden pelgrims. De stroom golfde door een aantal steden met hun palmentuinen, trok de Eufraat over via een vlotbrug en verdween in de woestijn.

Na de tocht langs de voet van het hoogland van Nadjd bereikte men tenslotte aan de overkant van het Arabische schiereiland de bergketen van de Hidjaz, die de binnenlanden van Arabië scheidt van de Rode Zee. Onder aan de glooiing van dit gebergte ligt Medina en verder zuidelijk Mekka. Met deze route volgde de karavaan de koningsweg, die koningin Zobaida, de voornaamste gemalin van kalief Haroen al-Rashied, had laten aanleggen om een directe verbinding tussen Bagdad en Mekka tot stand te brengen.

Vanzelfsprekend was het geen straatweg in huidige zin van het woord, maar een woestijnbaan waarlangs men op regelmatige afstanden waterreservoirs had gegraven. Deze voortreffelijk aangelegde meren werden bewaakt door permanente garnizoenen, die in forten in de onmiddellijke nabijheid lagen. Zij onderhielden de reservoirs en moesten er op toezien, dat de woestijnbewoners het water niet verspilden, dat voor de behoeften der karavanen was bestemd.

Aan het hoofd van een ware leger van pelgrims reed te paard de vertegenwoordiger van de kalief, de amir al-hadj, omgeven door zijn lijfgarde. Grote heren, rijke kooplieden en voornamelijk dames reisden in weelderige palankijnen op de rug van hun kamelen, geëscorteerd door slaven en lastdieren, die de bagage droegen. Achter deze voornamelijk personen reisden minder aanzienlijke lieden, handelaars en andere middenstanders, gevolgd door enkele dienaren en een aantal kamelen. De kleine lieden sloten de stoet. Zij beschikten slechts over een kameel per drie of zelfs meer mannen en om beurten reed men een stuk van de weg.

Ibn Zoebair heeft ons de beschrijving nagelaten van een karavaan, die onder haar pelgrims drie hooggeplaatste dames telde. Zij lieten zich doorgaans vertegenwoordigen, maar wilden dit jaar in eigen persoon de heilige plaatsen bezoeken. Op iedere rustplaats van de karavaanweg lieten deze vrome en liefdadige dames

door hun slaven een aantal kameelvrachten zowel aan kleding als water en levensmiddelen uitdelen. Zelfs in Mekka hoorde men meer malen per dag "gratis water" uitroepen, waarop troepen mensen gewapend met waterzakken, kruiken en bekers kwamen aanrennen onder luide zegenwensen aan het adres van de drie dames, want een beker water was uitermate kostbaar, niet alleen onderweg maar ook in Mekka zelf.

Om de ontzaglijke afstand zo snel als mogelijk af te leggen, reisde de karavaan vaak ook 's nachts door. Maar ondanks alle nachtmarsen kwam de stoet uiteraard slechts langzaam vooruit. De karavaan bood een schitterend schouwspel: overdag geleek zij voortwiegend over de zandvlakte een vloot op de zee, waarvan de zeilen gevormd werden door de parasols en de gordijnen van de draagstoelen, aldus Zoebair. Ook schrijft hij dat als 's nachts de ontelbare toortsen, die de slaven voor de dieren uitdroegen door het duister flakkerden, deed de woestijn denken aan de sterrenhemel.

Het signaal om stil te houden, de tenten op te slaan of af te breken, kortom voor alles wat de karavaan als geheel betrof, werd gegeven met de grote trom, de koes, die volgens Zoebair klonk als de donder. De pelgrims gehoorzaamden als een man.

Er was geen minuut te verliezen. Had een ieder alles op eigen gelegenheid mogen doen, dan was de karavaan nooit op tijd in Mekka aangekomen.

Overal loerden nood en gevaar op de reizigers, die de Arabische woestijn doortrokken. Als zij na hun eindeloze mars door de woestijn eindelijk de heilige stad aan hun voeten zagen liggen, kende hun vreugde geen grenzen. Daar zulke mensenmassa's echter in de stad zelf geen onderkomen konden vinden, moesten zij er buiten hun tenten opslaan. De dieren werden van hun last bevrijd en naar speciaal aangelegde weiden gedreven, de palen bij duizenden in de grond geslagen en als bij toverslag verrees een onmetelijke stad van veelkleurig tentdoek, omgeven door een linnen stadsmuur met poorten, die hoog genoeg waren om met lans en speer bewapende wachten te paard zonder bezwaar door te laten.

In het centrum van de tentenstad verhief zich het paleis van de amir al-hadj

met zijn koepels en torens eveneens van tentdoek met wapens bestikt. In deze stad, uitgestrekter dan Mekka zelf raakten velen de weg kwijt. Daarom was er een speciale dienst ingesteld om de verdwaalden naar hun tenten terug te brengen.

Mekka ligt in een diepe vallei, de Bakka. Dit gloeiende dal zonder bomen, zonder een grassprietje zover het oog rijkt, geldt het sinds onheugelijke tijden als heilige grond. Stenen aan weerszijden van de toegangswegen palen het gewijde gebied af. Het stadsbeeld wordt beheerst door de Haraam-moskee. Er omheen verhieven zich in de middeleeuwen dicht opeengepakt tal van huizen uit natuursteen, tien of meer verdiepingen hoog. Het spreekt vanzelf dat voor appartementen en kamers in deze gebouwen veel hogere prijzen gevraagd werden dan elders in de stad. Alleen in de buurt van deze hoge huizen was schaduw te vinden.

Het terrein stond onder toezicht van shariëfs. Zij organiseerden alles wat met de bedevaarten in verband stond. De pelgrims werden door hen uitgeschud door middel van allerlei tolgelden, verblijfsvergunningen en andere belastingen.

Op het uur van de gebeden deed de amir al-hadj trompetten en trommels weerklinken en een enorme menigte verdrong zich binnen de muren van het heiligdom om deel te nemen aan de gebeden en andere plechtigheden. Er waren pelgrims uit de verste uithoeken van de Islamitische wereld.

Tijdens de plechtigheden waren de pelgrims verdeeld in de richtingen of scholen van wetgeleerdheid. Iedere groep bad achter haar eigen imaan, voorganger. De voornaamste van vier imaams was de hanafieten uit oostelijk Iran; dan kwamen de safe'ieten uit Perzie, Mesopotamie en Egypte; de hambalieten, hoofdzakelijk uit de grote steden Damaskus, Bagdad, enz.; en tenslotte de kleinste groep, de malikieten die in Spanje, Marokko en overig Noord-Afrika woonden.

Op de zeven en twintigste dag van de elfde maand kwam de pelgrimsstoet uit Bagdad in Mekka aan. Dan was de drukte in het heiligdom zo groot, dat de opzichters uit voorzorg de sierlijk besneden houten koepel, die de heilige bron Zamzam overdekte, verwisselden met een loden om te voorkomen dat de bezoekers er stukjes uitbraken om die mee te nemen als talismans

De pelgrims bewaarden het minste souvenir dat zij konden bemachtigen als kostbaar kleinood en namen het mee in hun graf als een onderpand van eeuwige gelukzaligheid. De veredelde en verfijnde gebruiken van de Islam waren reeds in de twaalfde eeuw bezoedeld geworden met een vreemd ritueel gebruik.

De eigenlijke bedevaart begon op de eerste dag van de twaalfde maand en duurde tien dagen.

Iedere bedevaartganger moest zich een gids aanschaffen, die hem terzijde stond bij de lange plechtigheden. Het optreden als gids was een winstgevend bedrijf, dat de Mekkanen met graagte op zich namen.

Dagelijks richtten de predikers zich tot de pelgrims met grote welsprekendheid. Ofschoon men het heilige terrein met een

dak van tentdoek had overspannen, heerste er op het plein een ondraaglijke hitte. De tegels van het plaveisel waren gloeiend en het stof, dat de rusteloze menigte deed opwarrelen, veroorzaakte een verstikkende atmosfeer.

Doch de pelgrims hadden er blijkbaar weinig last van. Geduldig verdroegen zij de hitte, afmatting, dorst enz.

De lezer van dit artikel vergelijk nu zelf de middeleeuwse pelgrimstocht naar Mekka met de tegenwoordige.

Tenslotte moet worden aangetekend dat we voor het schrijven van dit artikel behalve Zoebair ook andere bronnen hebben geraadpleegd, welke we evenwel niet hebben genoemd.

De deskundige lezer zal ze zelf wel herkennen.

DE GEBOORTE VAN JEZUS IN HET LICHT VAN DE HEILIGE QORAN

(door A. NATAPRAWIRA)

(vervolg van
A.H. No. 48)
(slot)

Zoals ik reeds aangetoond heb, (zegt Dr. Basharat Ahmad) zijn de gronden, waarop de geen-vader theorie van Jezus geboorte is gebaseerd, alle zonder uitzondering ondeugdelijk.

Het feit, dat de Qoran van Jezus spreekt als de "zoon van Maria", terwijl die helemaal geen melding maakt van zijn vader, wordt als een ander argument aangevoerd ten gunste van zijn vaderloze geboorte. Indien er wel een vader was, dan zou de Qoran dat gezegd hebben.

Maar de Qoran gewaagd niet van dat punt; vandaar de gevolgtrekking dat hij zonder vader geboren moest zijn.

Dit is een treffend voorbeeld van het feit, hoe een bijgelovige gemoedsstemming de Muslim aangrijpt, telkens wanneer hij over Jezus denkt of spreekt. De meest alledaagse dingen worden vergroot en gemystificeerd tot iets buitengewoons en iets geheimzinnigs.

Waar is de reden voor verbazing, indien de Qoran geen melding maakt van Jezus vader? Waarom aan zulk een alledaags ding de schijn van een mysterie gegeven? Behalve Jezus zijn er andere profeten, in de Qoran vermeld, wier vaders helemaal niet genoemd worden.

Is het een gezonde logica daaruit af te leiden, dat zij allen op een bovennatuurlijke wijze geboren werden, zonder de tus-

senkomst van menselijke vader? De vader van onze Heilige Profeet staat ook nergens vermeld, maar we weten zeker, dat hij de zoon van Abdullah was.

Ofschoon er geen speciale vermelding van Jezus vader is, is een algemene zinspeling in die zin aan te treffen in de Qoran. Overweeg eens even het vers:

...En Zacharia en Johannes en Jezus en Elias ieder een was van de goeden....
En onder hunne vaders en hunne afstammelingen en hunne broeders, en We verkozen hen en leidden hen op het rechte pad. (6 : 86, 87)

Raadpleging van de verzen in de Qoran zal aantonen, dat daarin ongeveer achttien profeten vermeld staan, en het woord aba-i-him (hunne vaders) is bij allen, Jezus daarbij inbegrepen gebezigd.

Ook de Hadies vermeldt duidelijke zinspelingen, die hierop neerkomen, dat er geen eigenaardigheid was aangaande de geboorte van Jezus.

Overeenkomstig een authentieke bron, toen de Christelijke deputatie van Nadj-ran kwam om de profeet te ontmoeten, liep het dispuut over de goddelijkheid van Jezus en zijn zoonschap.

De Christenen wezen op de bovennatuurlijke geboorte van Jezus als een bewijs van zijn goddelijkheid.

De Profeet weerlegde dit argument door te zeggen :

"Weet ge niet, dat Jezus in ontvangenis werd genomen door een vrouw, precies als enig ander vrouw in ontvangenis neemt ?"

Nu is de vraag, hoe ontvangt ieder andere vrouw ?

Het is duidelijk, dat de normale gang is, dat ontvangenis plaats heeft door mannelijke tussenkomst. En nog verder zei de Profeet :

"Weet ge niet, dat geen kind geboren wordt, of het heeft een gelijkenis met zijn vader ?"

Met andere woorden, het vaderschap kan nagegaan worden uit het voorkomen van de zoon. Indien de zoon een menselijke gedaante heeft, dan moest de vader eveneens menselijk zijn geweest.

Jezus had een menselijk voorkomen; vandaar dat zijn vader ook een mens moest zijn geweest, en niet God, die vormloos is.

Jezus was dus niet de zoon van God, maar die van een mens in de ware zin des woords

De bezwaren van de logica van de Profeet, waarmee hij zijn Christen deputanten tegemoet kwam, komen hierop neer, dat Jezus op de gewone menselijke manier geboren werd en dat hij daarom menselijk was. Wanneer we dezelfde logica toepassen op premisen, aangevoerd door de verdedigers der geen-vader theorie, dan volgt de conclusie, dat Jezus goddelijk was.

De Christenen redetwistten met de Profeet juist op grond van dit punt, dat sommige Muslims tegenwoordig aanvoeren - n.l. dat Jezus goddelijk was, omdat hij op een bovennatuurlijke manier geboren werd.

De Profeet weerlegde hun premisen, want indien deze premisen als waar aangenomen werden, wordt de conclusie, dat Jezus goddelijk was, onvermijdelijk.

Vandaar dat de Profeet hun premisen loochende. Jezus werd op een heel gewone manier geboren, redeneerde hij, en daarom was hij menselijk.

Het is vreemd, dat, terwijl de geen-vader school der Muslims de premisen der Christenen aanneemt, -n.l. dat Jezus zonder vader geboren werd, - ze weigert om verder te gaan met de logica en ook de conclusie aanneemt - n.l. dat Jezus goddelijk was. Men moet of het ene of het andere doen, allebei gaat niet.

Indien ze de premisen der Christenen moeten hebben, dan is het logisch, dat ze ook de conclusie moeten hebben.

De Profeet deed het verstandigst door hun premisen te verwerpen en te beslissen, dat Jezus op een volkomen normale manier geboren werd.

Dr. Basharat Ahmad zei verder:

Ik heb reeds enige verzen van de Qoran behandeld, waarop de vaderloze geboorte van Jezus gebaseerd is, en aangetoond, dat ze helemaal verkeerd zijn uitgelegd.

In dit gedeelte wens ik een ander geval van soortgelijke verkeerde uitlegging op te helderen. Het vers luidt aldus:

"Zij, (Maria) zeide, Hoe kan er een kind van mij geboren zijn, terwijl geen man mij aangeraakt heeft en ik niet onkuis ben geweest ?"

De (engel) zeide, Precies zo is het. Uw Heer heeft gezegd, het is gemakkelijk voor Mij, opdat We van hem een teeken maken voor de mensen en een barmhartigheid van Ons en dit is een duidelijk feit". (19 : 20, 21)

Dit zijn zovele dingen in dit vers, die schijnbaar de geen-vader theorie staven. Overeenkomstig de algemene voorstellingswijze troostte de engel Maria, dat ze niet ongerust behoefde te zijn.

Het doet er niet toe, of ze niet door een man aangeraakt was geweest. Het was gemakkelijk voor God om het zonder die noodzakelijkheid te stellen en haar een kind te geven, zonder dat er aan die voorwaarde voldaan is.

Deze opinie wordt verder versterkt door de woorden, "en dat We van hem een teeken maken voor de mensen."

Jezus, zo beweert men, zou geen teken zijn, indien hij op de gewone manier geboren werd. Het is alleen zijn buitengewone geboorte, dat hem een teken kan maken.

Laat mij, om te beginnen, dadelijk zeggen, aldus Dr. Basharat Ahmad, dat er in zoverre het Gods macht betreft om een kind te scheppen zonder de werking van een mannelijke tussenkomst, geen twee opinies konden zijn. Hij is Almachtig en kan alles doen wat Hij wil.

Maar het geschilpunt is niet, of God dat kan doen, maar of Hij dat doet. Hij kan een kind scheppen uit lucht, uit niets. Niemand kan Zijn onbeperkte macht betwifelen. Het doet hier echter niet ter zake. De kwestie is, wat is zijn wet in dit opzicht, zoals in de Qoran neergeschreven staat. We moeten daarom op onze hoede zijn tegen het vertroebelen van deze twee zaken, welke zeer verschillend zijn.

Een ander punt van verwarring is de Goddelijke verzekering aan Maria; "Het is gemakkelijk voor Mij."

De vraag is, waarom trent deze verzekering was. Was het omtrent Gods macht om een kind zonder vader te scheppen?

Was Maria zo zwak van geloof om te twijfelen aan Zijn Almachtigheid, of was het een verzekering aangaande de hindernis, waarvan Maria gesproken heeft, n.l. dat ze niet door een man aangeraakt is geweest?

Dit zijn twee zeer belangrijke zaken, die opgehelderd dienen te worden, en het is duidelijk, dat het helemaal een kwestie van uitlegging is.

Voor een juiste verklaring is 't het veiligst de regel te volgen, die door de Qoran zelf is gegeven.

De Qoran zegt ons, dat die uit twee soorten verzen bestaat.

Er zijn verzen, die muhkamat (vast) zijn, en er zijn verzen die mutasjabihat (zinnebeeldig) zijn.

De eerste worden genoemd de ummul kitab, d.i. de fundamentele principes van het Boek. Ze zijn uitgedrukt in een duidelijke taal en zijn vrij van alle dubbelzinnigheid.

De mutasjabihat echter kunnen meer dan een betekenis hebben en moeten daarom in het licht der grondslagen uitgelegd worden. Elke verklaring die tegen een grondbeginsel ingaat, moet verworpen worden. Het fundamentele principe der voortplanting, zoals reeds uitvoerig was behandeld, is dat een kind uit een paar - een man en een vrouw - geboren wordt.

En de Qoran zegt ons elders, dat de wetten van God onveranderlijk moet zijn.

Het onderhavige vers moet dus verklaard worden in het licht van deze wet, de wet, die verbiedt, dat er een kind zou zijn zonder vader.

Daarom moet de bewering, dat de Goddelijke verzekering aan Maria aangaande het doen geboren van een vaderloos kind was, terstond uitgesloten worden als onbestaanbaar met de Goddelijke wet, die in de Qoran staat geschreven.

Toen Maria medegedeeld werd, "het is gemakkelijk voor Mij", dan betekende dat niet, dat God Zijn vaste wet zou veranderen en haar een kind zou geboren worden zonder dat ze door een man was aangeraakt. Neo, de betekenis was, dat het voor God gemakkelijk was om de hindernissen, die Maria in de weg stonden, zijnde zo aangeraakt, d.i. haar huwelijk, uit de weg te ruimen. Deze hindernis was naar Maria's mening onoverkomelijk. Zij had zich aan de

synagoge gewijd en als zodanig kon ze niet trouwen.

Het is daarom natuurlijk, dat ze verbaasd werd en de moeilijkheid noemde, toen ze de heuglijke tijding van de geboorte van een kind ontving. "Hoe zou het mogelijk zijn," wou ze zeggen, "wanneer het mij door de heilige wet verboden is om een huwelijksverbintenis aan te gaan?" Gods verzekering kwam om haar te troosten dat de moeilijkheid gemakkelijk uit de weg te ruimen was, dat ze trouwen zou en een kind zou krijgen.

Maria's eigen woorden zijn veelbetekenend genoeg. Zij kon zonder man geen kind ontvangen. Zij wist de Goddelijke wet goed genoeg, en daarom noemde zij juist die hindernis, die haar in de weg stond. En het is deze hindernis, waarop de Goddelijke verzekering betrekking heeft. Het is waar, dat er overeenkomstig de Mozaïsche wet zulk een hindernis haar huwelijk niet in de weg stond.

Het stond iedereen, die zich aan de synagoge wijdde, vrij om te trouwen.

Maar zoals de Qoran ons inlicht, hadden vele ascetische praktijken hun weg in de synagoge gevonden - "Het ascetisme, dat ze als nieuwigheid hebben ingevoerd." (57 : 27).

En een zulk een ascetische nieuwigheid was, dat iemand, die zich aan de dienst van de synagoge wijdde, niet kon trouwen. Maria was dus volkomen verantwoord in haar verbazing over de tijding dat ze een zoon zou krijgen. Zij was niet onkuis, zei ze, en was tot dusver niet door een man aangeraakt geweest.

Ook kon ze onmogelijk verwachten, dat ze in de toekomst aangeraakt zou worden, daar ze haar leven als een non gewijd had.

De engel zei: "Goed, precies zo is het, als ge vreest," d.i. uwe moeilijkheden zijn er ongetwijfeld, maar God zegt, dat Hij deze moeilijkheden uit de weg zou ruimen en gij behoorlijk zou trouwen. En God bracht de middelen tot stand, die het Maria mogelijk maakte om Jozef te trouwen.

Ter staving van bovengenoemde uitlegging vestigt Dr. Basharat Ahmad u de aandacht op een analoog vers in de Qoran aangaande Zacharias, toen hij, evenals Maria, de heuglijke tijding van de geboorte van een jongen ontving, zeggende:

"Mijn Heer, hoe kan er een kind aan mij geboren worden, terwijl mijn vrouw onvruchtbaar is geworden en ikzelf de grens van de ouderdom heb bereikt?"
(19:8)

Het antwoord op deze uiting van verbazing was hetzelfde als in het geval van Maria:

"Uw Heer zegt. Het is gemakkelijk voor Mij. We schiepen u vroeger, terwijl ge niet waart." (19 : 9).

In dit geval zijn de commentatoren eenstemmig van opinie, dat de woorden, "Het is gemakkelijk voor Mij" betekenen, dat de hindernissen, die de onvruchtbaarheid en de hoge ouderdom, verwijderd zouden worden. Geen enkel commentator heeft getracht enig mysterie meer in te zoeken dan er in zit.

Indien het vers met dezelfde bijgelovige gemocdstemming beschouwd wordt, dan bevat het heel veel dingen, die verdraaid moeten worden tot iets fantastisch. God zegt: "Het is gemakkelijk voor Mij," Zacharia moet daarom op een buitengewone manier een kind gekregen hebben. God kan alles doen. Hij kan een kind scheppen uit lucht, uit water, uit stof, uit een boom, kortom uit alles - zelfs uit niets.

Inderdaad, het laatste gedeelte van het vers, dat Zacharia er aan herinnerde, dat hijzelf uit niets geboren werd, staat sommigen van soortgelijke uitlegging krachtig. Toch heeft geen enkel commentator het in dat licht beschouwd.

Het wordt eenvoudig beschouwd te betekenen, dat de natuurlijke zwakheden, die de geboorte van een kind in de weg stonden, verwijderd zouden worden.

Wanneer echter precies dezelfde woorden gebezigd worden van Maria, grijpt de bijgelovigheid dadelijk hun verstand aan en ze trachten daarin naar iets ongewoons te vinden.

De Qoran maakt elders gewag van wat de moeilijkheid was. "We genazen voor hem zijn vrouw", zegt het Boek. Het is dus duidelijk, dat de zinspelende niet was op de kwestie, of God op een ongewone manier scheppen kan of niet, maar op het lichamelijke gebrek van Zacharia's vrouw. "Het is gemakkelijk voor Mij", zinspeelt op dit gebrek.

God zegt: "We genazen haar". Dit zou ons in het geval van Maria ook tot richtsnoer dienen. Ook hier moesten de woorden, "Het is gemakkelijk voor Mij", juist dit betekenen.

"Ik zal de hindernissen, die uw huwelijk in de weg staan, verwijderen". Alles geschiedde in het geval van Zacharia in de gewone normale orde. De woorden zijn in

het geval van Maria precies dezelfde. Waarom abnormaliteit daarin gezocht ?

De liefde voor romans echter heeft 's mensen verstand krachtig aangegrepen. Elk woord, dat in verband met de geboorte van Jezus gebezigd wordt, wordt met een soort mysterie omkleed.

De woorden "opdat We van hem (Jezus) een teken voor de mensen kunnen maken," (19:21), welke in het bovenvermelde vers staan, zijn eveneens zo uitgebuit.

Men redeneert, dat de geboorte van Jezus buiten het normale moet hebben gestaan, of er zou "teken voor de mensen", zoals de Qoran zegt, niet staan. Alleen een wonderbaarlijk ding kan indruk maken op de massa. Dit is weder toe te schrijven aan gebrek aan kennis van de Qoranische phraseologie.

Overeenkomstig de Qoran is alles in het Heelal, van de zon tot het kleinste atoom een "teken" van God. Het Boek zegt :

"Voorzeker, in de schepping van de hemelen en van de aarde, en de afwijzing van de nacht en de dag, daar is teken voor mensen met gezond verstand" (3 : 189).

Van iedere Profeet wordt gesproken, dat hij een "teken" van God naar zijn volk was, in zoverre zijn leven als vaste getuigenis van het bestaan van God dient. *verder kan ik maar niet begrijpen, zegt Dr. Basharat Ahmad, wat het "teken voor de mensen" er mee te maken zou hebben, zelfs al neemt men aan, dat Jezus zonder vader geboren werd.*

Het kon wel een "teken" voor Maria alleen zijn, die de engel hoorde en zonder man ontving. Maar dan is het een ondervinding die alleen tot Maria bepaald is.

Wie kwamen de mensen, toen ze Maria zwanger zagen, te weten, dat dit het werk van de Heilige Geest was ?

Inderdaad, inplaats van dat de voorgestelde geboorte Jezus tot "teken" maakte, zou die eerder de "schandvlek" op hem werpen, *die ieder vaderloos kind draagt.*

Het is dus een zaak van het behoeden van Jezus en Maria voor hun vrienden. Ze wensden hen tot het hoogste voetstuk te verheffen, doch onbewust maken ze hen te schande.

Het zogenaamde vaderloze kind kon dus, welk een grote verbeeldingskracht men ook heeft, niet als "teken voor de mensen" dienen.

=====

DE H. QORAAN IS EEN VERZAMELING VAN ALLE GESCHRIFTEN

(door: A. MAHMOOD)

"FIEHA KOTOBOEN QAJJEMATOEN."

(Al-Qoraan 98:3)

Alle profeten hebben "openbaringen" van dezelfde God ontvangen en aan sommigen daarvan heeft God wetten en voorschriften en anderen Goddelijke bekendmakingen geopenbaard.

Aan MOZES werd de "TORAH" (TAWRET), aan DAVID de "PSALMEN" (ZABOOR), en aan JESUS het Heilige EVANGELIE (INDJIEL) en ten slotte aan MOHAMMED werd de HEILIGE QORAAN geopenbaard.

De Aartsengel GABRIEL (DJIBRA'IEL) bracht de teksten van de Heilige Qoraan over aan de Heilige Profeet MOHAMMED op bevel van God (Zie H. Qoraan, hoofdst. 26:193-197). De Heilige Qoraan is geopenbaard gedurende 23 jaren lang en bestaat uit 114 (eenhonderd en veertien) hoofdstukken, surah's geheten, waarvan 70 (zeventig) zijn gedictoord te MEKKA en 44 (vier en veertig) te MEDINA.

De Heilige Qoraan bevat 6236 verzen (Ayaat) telt 79439 woorden en 323670 lettertekens. De Heilige Qoraan is in werkelijkheid een richtsnoer (levensgids) voor de Godvrezenden (Al-Qoraan 2:2).

Wij lezen hierover in Surah "AL-BAJJINAH" in de Heilige Qoraan:

"In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.

De ongelovigen onder de mensen van het Boek en onder de afgodendienaren konden niet worden bevrijd, voordat een duidelijk bewijs tot hen gekomen was.

Een boodschapper van Allah, die (Mohammed) aan hen de zuivere bladzijden voordroeg, WAARIN (de H. Qoraan) ALLE GESCHRIFTEN VERZAMELD ZIJN.

En de mensen van het Boek werden eerst onenig, nadat het duidelijk token tot hen gekomen was. En daarin (de H. Qoraan) werd hun slechts geboden ALLAH te aanbidden, oprecht zijnde in gehoorzaamheid jegens HEM (Allah), oprecht het gebod te onderhouden en de ZA'kaat (armenbelasting) te betalen.

Dat is de ware godsdienst, Voorwaar, de ongelovigen onder de mensen van het Boek en de afgodendienaren zullen in het vuur aet nei geworpen worden, daarin zullen zij verblijven. Zij zijn de slechtste der schepselen. Doch zij die geloven en goede werken doen, zij zijn de beste der schepselen.

Hun beloning is bij hun Heer; tuinen der eeuwigheid waardoor rivieren stromen en waarin zij (de gelovigen) voor altijd zullen vertoeven. ALLAH zal welbehagen in hen hebben en zij zullen welbehagen in HEM (Allah) hebben. Dit is voor hem, die zijn Heer (ALLAH) vreest.

(Zie H. Qoraan hoofdst. 98, verzen 1-8).

Ja, lezer van dit artikel, de HEILIGE QORAAN is ook voor U bestemd, het zal een "LICHT" werpen op uw levenspad en gij zult het rechte levenspad erdoor vinden. De Heilige Qoraan is een Boek vol van WIJSHEID, een "WARE LEVENSGIDS." voor U.

(VREDE ZIJ MET U ALLEN)

HET SOEFISME

(door: A. MAHMOOD)

HET SOEFI-PAD

Soefisme is de leer als ook de broederschap van de Soefi's, mystici die het geloof delen dat innerlijke beleving niet een afdeling van het leven is, maar het leven zelf.

In de onderste regionen zijn de leden in kringen en loges georganiseerd. In de hogere-SAKINA (stilte)-vorm, worden ze aan een gebonden door BARAKA (zegening, macht, heiligheid) en hun onderlinge werking met deze kracht beïnvloedt hun leven

op elke manier.

Het Soefisme is een levenswijze waarvan de leden menen dat ze het wezen en de werkelijkheid vormt van alle godsdienstige en filosofische leerstellingen.

Het leidt tot de vervolmaking van alle mannen en vrouwen door middel van de instellingen, discipelschap, meditatie en concentratie. Wijsheid en vervolmaking moet volgens de Soefi's onderscheiden worden van intellectualisme, schoolsheid en dergelijke, wat alleen maar stukken gereedschap zijn.

Het pad leert in hoeverre dit gereedschap gebruikt kan worden; en ook hoe actie met het lot te doen samensmelten.

"Soefisme" is het door de Soefi's genomen pad in hun werkelijke leven en werken volgens een vorm die niet als andere vorm is, die ze leidt tot de volledige ontwikkeling van hun mentale, fysieke en metafysische krachten. Ze worden eerst georganiseerd in groepen onder leiding van een Gids (leraar) tot de verhouding, die zichzelf bestendigt tot stand is gekomen.

De broederschap wordt genoemd: de "Orde" en de "Weg" of het "Pad". Ze kan ook het Gebouw (de Loge) worden genoemd, naar analogie dat iets gebouwd wordt door aan eensluiting van de leden. De leraar wordt Meester, Sheikh, Wijze, Kenner, Gids of Leider genoemd. De discipel wordt Geleide, Toegewijde, Liefhebber of Postulant genoemd.

De Loge wordt tempel genoemd. Ze kan al of niet een fysieke vorm bezitten. Behalve dat het een metafysisch stelsel is waarop het gewone leven inhaakt, vindt het Soefisme dat zijn leden moeten uitblinken in hun gekozen roeping.

Het Soefisme wordt onderwezen, niet volgens de saaiemethoden van A tot Z - leerboeken of -stellingen, maar door de onderlinge werking van de geest van de leraar en de onderwezene.

Tenslotte, als die verhouding voldoende gevestigd is, gaat de Soefi op zijn eentje verder en wordt een "Vervolmaakt Persoon".

DE SOEFI

De Soefi kan zijn als Khidr, de Groene, die de aarde bereisd onder velerlei mom en met u onbekende middelen.

Zo dit zijn plaats mocht zijn, vinden we hem de ene dag de schapen hoeden, terwijl hij de volgende dag de gast is van de koning.

Indien hij uw Leraar is, doet hij u profiteren van zijn uitstralend licht of u het op dat moment weet of niet. Wat hij zegt of doet mag inconsequent schijnen of zelfs onbegrijpelijk, maar het heeft zijn betekenis. Hij leeft niet geheel en al in uw wereld. Zijn intuïtie is die van de goed geleiden en hij werkt altijd overeenkomstig de juiste manier. Hij kan u onthutsen, maar wat hij doet is slechts aan de Weinigen bekend.

U kunt horen dat sommigen tegen hem zijn. Hij is bescheiden en laat u langzaam ontdekken wat u moet ontdekken.

Als u hem voor het eerst ontmoet, kan het zijn dat u bemerkt dat hij heel anders is dan u zelf. Dat is hij niet. Hij kan ook erg veel op u lijken.

Soefi zijn is worden wat men worden kan en niet proberen datgene na te jagen wat in het verkeerde stadium, illusie is.

Het Soefi is de rust kunnen doen wederkeren waar die rust nodig is.

De methode van het Soefisme is wat ze altijd geweest is: aanvaarden wat waardevol is, wanneer en waar het waardevol is en met wie het waardevol is; niet slaafs navolgen omdat men er vol ontzag tegenover staat.

Het succes van de mens om zich te verheffen komt door de juiste inspanningen en de juiste methode, niet louter door zich op het juiste streven te concentreren of op de woorden van anderen, die op weer anderen gericht zijn.

Het Soefisme is waarheid zonder vorm.

*****VREDE ZIJ MET U ALLEN!*****

(wordt vervolgd)

DE ISLAM IN VERGELIJKING MET ANDERE GODSDIENSTEN

(door: Maulana Dr. G.A. BASHIR)

Volgens de leerstelling van de Heilige Qoran, heeft God door alle eeuwen heen - wanneer dit ook maar nodig mocht blijken - Zijn boodschappers gezonden tot de mensheid.

Daar zij met uitzondering van de H. Profeet van de Islam, niet waren gezonden tot de gehele mensheid, brachten zij dus een leer, die voor een zeker volk in een zekere

periode bestemd was.

Het is duidelijk, dat de behoeften van een zeker tijdperk niet noodzakelijk de behoeften moeten zijn van alle tijden, evenmin als de behoeften van een volk gelijk zouden moeten zijn aan de behoeften van vele andere volkeren.

Elke profeet kwam om de fouten te herstellen, welke in de loop der tijden bij

een zeker volk waren ontstaan, of om te korten in de geestelijke behoeften aan te vullen.

Deze tekorten zijn soms heel duidelijk aan te tonen, en worden zelfs door de profeten uit eigen tijd erkend.

Zei niet Jezus tot zijn discipelen:

"Ik heb u nog vele dingen te zeggen, doch die kunt gij nu niet verdragen."

Ook was het in vroeger tijden nutteloos om een profeet voor alle volkeren te zenden, omdat in die dagen de volkeren nog geheel van elkander waren gescheiden, en de boodschap dus niet eens overal verbreid kon worden.

Op deze wijze en om deze reden zien wij dan ook dat God in de verschillende tijdperken verschillende profeten gezonden heeft om de mensen voor een bepaalde tijd leiding te geven en om hun gereed te maken voor het ontvangen van de universele boodschap, net zoals kinderen eerst op eenvoudige scholen worden onderwezen om hen tenslotte geschikt te maken voor het hoger onderwijs en universiteit.

De ontwikkeling van de mensheid wijst uit, dat de volkeren langzamerhand tot elkaar kwamen, om tenslotte een geheel te worden. Het bewustzijn ontstond, dat alle mensen bij elkaar eigenlijk een mensheid vormden, die als zodanig de noodzaak inzagen om zich onder een leiding te scharen.

In de Islam geloven wij, dat God ook in voorhistorische tijden Zijn gezanten gestuurd heeft; maar dat het geen zin heeft gehad om ieder volk met een universele boodschap te belasten, dit blijkt wel hieruit. n.l. dat ons uit die tijden geen boodschap meer bekend is dus verloren gegaan en kon dus niet voor alle tijden en voor alle volkeren bestemd geweest zijn.

Zo is het ook met de latere boodschappen gesteld, zij zijn allen beperkt in de zin van tijd en plaats.

Maar zij worden wel erkend als boodschappen van God, en de bringers ervan worden dus in deze zin door de Islam beschouwd als ware profeten, als Godsgezanten.

Dit geldt ook voor Jezus - vrede zij met hem - die verklaarde:

"Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het huis Israel." (Math. 10:5,6)

Toen echter eenmaal de tijd was aangebroken, dat de volkeren zich verzamelden tot één mensheid, werd ze rijp voor een universele boodschap, die haar verder leiden zou, bevrijd van alle beperktheid van tijd plaats of volk.

Dit was de tijd waarin de Heilige Profeet van de Islam door God gezonden werd met

een boodschap, die bestemd was, en is, om het mensdom te verenigen in een broederschap.

In deze boodschap vinden wij dan ook de verklaring die in geen ander voorafgaande boodschap te vinden is, n.l.

"Wij hebben u slechts als een Rahmat (genade) voor alle volkeren gezonden."

En dat het hier gaat om een volmaakte godsdienst, lezen wij in de volgende woorden:

"Heden heb ik uw godsdienst voor u vervolmaakt."

Deze boodschap spreekt dus voor zichzelf, zowel voor alle volkeren, als universeel te zijn.

Dit was een inleiding om aan te tonen: de noodzaak van de boodschap van de Islam.

Ik zal dan nu enige leerpunten nagaan, die in andere godsdiensten voorkomen en die in de Islam werden bevestigd of verbeterd.

Sommige profeten hebben de nadruk gelegd op naastenliefde met de woorden:

"Alle dingen die gij wilt dat de mensen zouden doen, doet gij hun also, want dat is de Wet en de Profeten."

Dit is werkelijk een uitmuntende leerstelling; laat ons daarom nagaan hoe deze leerstelling in de Islam voorkomt.

Over de behandeling van de medemens lezen wij in de Heilige Qoran, dat er drie graden bestaan, waarvan de eerste is, dat wij onze medemens moeten behandelen zoals wij zelf behandeld wensen te worden.

De tweede is, dat wij onze medemens moeten behandelen zonder rekening te houden met hun daden. In dit geval doet men zijn medemens goed, omdat men het goede verrichten wil, ongeacht de persoon.

In deze toestand is nog mogelijk dat iemand ophoudt met het verrichten van zijn weldaden, omdat de andere persoon zich zeer slecht gedraagt. De weldoener en degeen wie het goede geschonken wordt zijn nog twee afzonderlijke dingen.

De derde en de hoogste graad van zijn verhouding tot de medemens is echter die, waarin geen verschil meer bestaat tussen de weldoener en de andere persoon.

Het goede-te-willen-doen is overgegaan tot het goede-niet-te-kunnen-nalaten.

Het is dezelfde verhouding als die van een moeder tot haar kind, dat door geen wangedrag van het kind van haar liefde voor-het-kind wordt afgetrokken.

Door deze drie onderscheidingen in de verhouding tot de medemens bewijst de Is-

lam een ontwikkelingsstadium waar voordien nog geen andere godsdienst ooit aan toe is geweest.

Dan zijn er profeten geweest, die sterk de nadruk hebben gelegd op rechtvaardigheid. Het was in bepaalde tijden klaarblijkelijk zeer noodzakelijk hier de volle aandacht aan te schenken. Nu is rechtvaardigheid een begrip, dat er altijd dient te zijn, ook de Islam zwijgt dus niet op dit punt. In de Heilige Qoran lezen wij, dat slechts de rechtvaardigen de Hemel en de Genade Gods zullen ontvangen. Een belijder van de Islam, die zich waarlijk Muslim wenst te noemen, is onder alle omstandigheden rechtvaardig, onverschillig of hij te maken heeft met een vriend of een vijand. Ook als een vijand in het gelijk staat tegenover een vriend!

Hierover lezen wij in de Heilige Qoran:

"O gij die gelooft, wees oprecht voor God, getuigt met rechtvaardigheid en laat de haat jegens de mensen u niet aanzetten om partijdig te handelen; handel onpartijdig, dat is nader bij vroomheid, en wees oppassend voor uw plicht jegens God; waarlijk, God weet al datgene wat u doet." (5:8).

"En laat de haat jegens de mensen doordat zij u van de Heilige Moskee hebben afgehouden, u niet aansporen om de grenzen te overschrijden; en helpt elkander in goedheid en in vroomheid, en helpt elkander niet in zonde en overtreding.

En het goede is niet gelijk aan het kwade; weer het kwade af met wat het beste is, en zie tussen wie en u er vijandschap is. (41:34)

En de vergelding van het kwaad is een straf daaraan gelijk, maar wie vergeeft en zich betert, zal van God zijn beloning hebben, waarlijk Hij heeft de onrechtvaardigen niet lief.

En wie zich verdedigden- nadat zij onderdrukt werden- dezen zijn het tegen wie geen weg is (om te berispen).

De weg om te berispen is slechts tegen degenen, die de mensen onderdrukken en ten onrechte zich verheffen, dezen zullen een pijnlijke kastijding hebben.

En al wie lijdzaam en vergevensgezind is, -waarlijk, dat is een juiste wijze van gedraging, welke dient te worden genomen. (42: 40 - 43)

Zeg: - O, mijn Heer, indien gij mij laat zien, waarmee zij bedreigd worden. Mijn Heer, plaats mij dan niet te midden van het onrechtvaardige volk.

En waarlijk, Wij zijn wel in staat u datgene te laten zien, waarmee Wij hen bedreigen.

Weer het kwade af met het beste, Wij weten het beste wat zij beschrijven."

(23:93 - 96).

Deze aanhalingen tonen aan, welk een grote nadruk wordt gelegd op de rechtvaardigheid in verband met de uiteindelijke gerechtigheid in de Islam; onrechtvaardigheid wordt beschouwd als laakbaar onverschillig tegen wie dat begaan wordt.

Dan wil ik de toewijding tot God eens nader bekijken.

De profeet is iemand die de weg tot God wijst, en door zijn leer zal de weg tot God dan ook gevonden worden; een weg, die zeer zeker langs het gebed zal leiden. Het gebed tot God is daarom in iedere godsdienst te vinden. Maar is er een godsdienst aan te wijzen, waar het gebed zo sterk tot een Godsbesef kan voeren als de Islam?

Jezus leerde ons dat wij niet zalig konden worden dan door bidden en vasten; maar in de Islam betekent het bidden voor de mens zoveel als geestelijk voedsel, waar hij niet buiten kan. In de Islam leert men echter ook hoe dus op welke wijze - men bidden moet. Het gebed gaat van de mens tot God, en daarbij is geen tussenpersoon vereist. Er is aldus in de Islam geen aparte klasse van mensen, wiens gebed een krachtiger werking zou hebben dan dat van anderen.

Men behoeft er ook niet speciaal in kerken, tempels of kloosters voor te zijn, ook is het niet noodzakelijk om in afzondering te leven. In zijn verhouding tot God voelt geen menselijk wezen zich verheven boven de ander.

In de Islam wordt het de mens duidelijk gemaakt, dat in zijn leven slechts God de allesoverheersende faktor kan zijn. In de Heilige Qoran lezen wij daarover:

"Zeg: Indien uw vaders en uw zonen, en uw broeders en uw vrouwen en uw familie, en de bezittingen die gij gekregen hebt, en de handel welks slapte gij vreest, en de woningen die u behagen, u dierbaarder zijn dan God en Zijn Apostel en het streven naar Zijn zaak, dan - wacht tot God Zijn gebod doet geschieden en God leidt de overtredende mensen niet" (9:24).

Wij zien dan ook dat het in de Islam aan de mensen wordt voorgehouden om het gebed tot God te verrichten op alle indelingen van de dag.

Te beginnen in de morgen, bij het opstaan en te eindigen in de na-avond, bij het naar bed gaan.

In andere godsdiensten wordt wel overgesproken, maar duidelijk verklaard, op welke wijze men het gebed dient te houden, dit komt alleen bij de Islam voor.

Dan is er de offervaardigheid, die voor de mens van bijzonder belang is.

In het betrachten van offervaardigheid leert men iets voor een ander over te hebben, men leert zichzelf op een afstand plaatsen. Wanneer men iets aan een ander afstaat moet dat niet gebeuren ten behoeve van die andere in de eerste plaats, maar voor God.

Daarover lezen wij in de Heilige Qoran :

"Roep, voorzeker zijn mijn gebeden en mijn offeranden, mijn leven en mijn sterven, voor Allah des Schepers en Onderhouder der werelden."

Over het liefhebben van onze vijand, sprak ik reeds bij de behandeling van onze medemens. Het is inderdaad waar, dat in de Islam deze uitdrukking, deze opdracht, niet met dezelfde woorden vermeld is.

Wanneer een opdracht echter niet begrepen wordt, en dat is in dit geval zo, dan is het onnodig deze te herhalen.

Men heeft dit gebod nooit begrepen, omdat men niet wist hoe men diende te handelen in dit liefhebben van de vijand.

Er is geen nadere uitleg te vinden in de betreffende godsdienst, noch is er ooit een voorbeeld gegeven door de stichter.

Daarmede is niet gezegd, dat dit gebod niet van kracht is, en al gebruikt de Islam niet dezelfde woorden, toch is de strekking wel degelijk aanwezig. Hoe zou een vijand zich voelen, indien een Moslim tegenover hem aldus handelde, geheel in overeenstemming met wat de Heilige Qoran hem gebiedt te doen.

Sommige profeten gaven aanwijzingen betreffende de zindelijkheid, besteedden anderen weer in het geheel geen aandacht aan dit onderwerp.

In de Islam is dit aspect niet verdwenen, maar zelfs gehandhaafd.

Zindelijkheid wordt belangrijk geacht voor een gelovige. Lichamelijke zindelijkheid behoort tot het stoffelijk gedeelte van het menselijk leven, maar dat deze om die reden niets te maken zou hebben met het geestelijk leven, is niet waar.

Het geestelijke staat met het stoffelijke in verband.

Wie uiterlijk rein is, zal ook naar innerlijke reinheid streven.

Daarom kan de Islam over zindelijkheid niet geheel zwijgen.

Daarom zei de Heilige Profeet :

"Zindelijkheid is een teken van geloof."

Vandaar ook de lichaamsreiniging, voordat de Moslim tot het gebed komt.

Dan is er het onderwerp van de kuisheid, waarover in bepaalde godsdiensten veel te doen is. Beide uitersten komen voor : aan de ene kant heeft men de grenzen zover verschoven, dat er eigenlijk geen grenzen meer zijn en de kuisheid niet meer te onderscheiden is van de onkuisheid (alles is toelaatbaar geworden), en aan de andere kant heeft men de grenzen zo nauw aangehaald, dat er van ontarding van het begrip "kuisheid" sprake is.

In het laatste geval wordt het als hoogste vorm van kuisheid beschouwd, indien het ene geslacht het andere geheel vermijdt.

Dit zou zelfs de enige weg zijn om tot geestelijke volmaaktheid te komen !

In de Islam zijn deze verwrongen begrippen recht getrokken. Hier leert men, dat de twee geslachten voor elkaar geschapen zijn.

Voor elkaar, d.w.z. de bestemming van de een vult die van de ander aan. Niet alleen wordt hier geleerd, dat wettige omgang niet schadelijk is voor iemands geestelijke gezondheid, maar bovendien dat het nuttig is.

Ik sprak over "wettig" dat betekent dus, dat er zekere wetten (geboden) bestaan, welke men dient na te komen.

Het voorgaande heeft - zoals ik reeds in de aanvang zei - betrekking op de leerstukken, die voor de tijd van de Islam reeds in de een of andere vorm bekend waren, en die met de komst van de Islam in een definitieve vorm werden gegoten.

Ik sprak dus de Islam als verzameling van de oude waarheden in hun gezuiverde vorm. Ik wil dan nu overgaan tot het noemen van enkele leerstellingen die de Islam bepaald nieuw heeft ingevoerd.

Daar is - behalve het herstel van de eenheid Gods - de weergave van de betrekkingen tussen God en de mensen.

In vroeger tijden bevonden de mensen zich in een laag stadium van ontwikkeling en konden de werkelijke eenheid van God en de betrekkingen met God niet anders begrijpen dan in een taal waaraan zij gewend waren. En hun denkbeelden werden gegeven in een vorm die zij konden begrijpen.

Toen de Profeet van de Islam kwam waren

de mensen rijp om het volkomen beeld en de juiste leerstukken te begrijpen. Ze werden toen onderricht in de eenheid Gods en de verhouding van de mens tot God. Het is om deze reden, dat de verhouding van God tot de mens "Zijn schepsel en dienaar" niet wordt vergeleken met de liefde die een vader of een moeder voor zijn of haar kinderen heeft, omdat deze liefde beperkt is.

Deze liefde is beperkt tot deze aarde, tot het leven op deze wereld.

Daarentegen is de verhouding van God tot de mens eeuwig. Hij schiep ons uit het Niets, verleent ons in dit leven op alle mogelijke wijzen steun, en zo zullen onze zielen zich onder Zijn weldadigheid ontwikkelen tot zij de hoogste trap van ontwikkeling bereiken en dit in geestelijke verhevenheid uitdrukken.

Deze steeds bestaande verhouding wordt uitgedrukt door het woord "Rab".

Door God onze "vader" te noemen, tonen wij geen juist begrip te hebben t.a.v. onze verhouding tot de Schepper.

In de Islam worden de eigenschappen van God zodanig onderwezen, dat wij daardoor de ware verhouding tussen God en mens leren kennen.

Onder het begrip "zoon van God" wordt in de Islam verstaan, ieder rechtgeaard mens, dat om die eigenschap in een bijzondere verhouding tot God staat.

Deze rechtschapenheid uit zich daarin, dat deze mens zich op een volkomen wijze heeft overgegeven, onderworpen, aan de wil van God, zoals het een zoon tegenover de vader betaamt. Deze zonen van God nu zijn de profeten. Het moge door deze wijze van uitlegging duidelijk zijn geworden, dat het volgens de Islam voor iedere sterveling mogelijk is een "zoon van God" te worden.

ZIE VERVOLG
OP BLZ.19

Over de grootsheid van het Godsbegrip zoals dat in de Islam tot uiting komt, wil ik slechts opmerken, dat onder God verstaan wordt: de Schepper en de Onderhouder van alle volkeren en werelden.

Op deze wijze is nog nooit tevoren uitdrukking gegeven aan het Godsbegrip.

Dus niet alleen van alle volkeren van deze wereld, wat een gedachte is die wij thans wel kunnen begrijpen, maar in vervlogen tijden wellicht moeilijk te verwerken was, maar bovendien nog van alle werelden - en dit is een gedachte die zelfs in deze tijden nog moeilijk te vatten is.

Nergens zoals in de Islam wordt ons een dergelijk ruim Godsbegrip voorgehouden.

Deze gedachte van een dusdanig universele God brengt ons vanzelf tot het ideaal van de broederschap der mensen.

Tot welk volk men ook behoort, indien wij erkennen afhankelijk te zijn van een en dezelfde God, dan moeten wij tevens instemmen met de gelijkheid van alle mensen voor God.

In het vinden van punten van overeenkomst ligt de sleutel tot broederschap.

In vroegere tijden hebben de Godsgezanten steeds gesproken tot hun eigen volk. En het eigen volk werd altijd van de andere volkeren onderscheiden, evenals men zou kunnen zeggen, dat de klassen voor het schoolonderricht opzettelijk klein gehouden werden om de les beter begrijpelijk te maken. Vooral de lessen der moraal, d.w.z. voor de omgang der mensen onderling, moesten goed worden begrepen.

Onder zulk een beperkte omstandigheid is het natuurlijk niet goed mogelijk om een algemene wereldbroederschap te prediken. Het is weliswaar mogelijk dat sommige leringen thans op ruimere schaal toe te passen zijn, doch in de tijd van de prediking zelf is dat zeker niet de bedoeling geweest.

Nog in de Bijbel kunnen wij lezen over het brood van de kinderen, dat niet bestemd is voor de hondkens.

Het denkbeeld van de universele broederschap der mensheid is dan ook eerst met de komst van de Islam geformuleerd, en vindt zijn directe oorsprong in de Godsvoorstelling van de Islam, alsook in de reeds besproken verhouding tussen God en de mensen.

Hiermee staat in verband alle verdere opvattingen omtrent ras en kleur, rang en stand, afkomst en nationaliteit, rijkdom en armoede, vorst en onderdaan, priesterchap, enz. enz. — — — — —

Alle mensenkinderen staan voor dezelfde God en wil iemand nader komen tot God dan zal hij daar zelf naar moeten streven. Alleen door eigen verdienste kan men nader tot God komen.

De geboorte heeft voor ieder mens hetzelfde doel, en dat is om ware kennis omtrent God te verkrijgen. Dit is de meest vaste basis, waar een broederschap op kan worden gebouwd.

Dit is een unieke leerstelling van de Islam.

Verder is een heel belangrijk punt: de omgang met volgelingen van een ander geloof; dus met mensen die niet overtuigd zijn, dat de Islam de enige weg is om nog vooruitgang te kunnen maken.

Het zijn juist al deze buitenstaanders, die bovendien nog volhouden dat andere godsdiensten ook geen waarde hebben. Het is niet nodig hier lang bij stil te staan; want het ligt voor de hand dat bij een dergelijke zienswijze de gevoelens van andersdenkenden zeer licht gekwetst kunnen worden.

Men is immers op godsdienstig terrein veel gevoeliger dan op enig ander gebied.

Hoe in de Islam gedacht wordt over het bestaan van andere godsdiensten heb ik reeds verteld.

Zij zijn geboren uit de afzonderlijke opdrachten die de Godsgezanten voorheen meegerekregen hadden.

Een Moslim zal daarom aan andersdenkenden geen verwijt maken van hun "anders denken" Hij weet er de oorzaak van.

En wie de oorzaak van een kwaal kent, is ook in staat de kwaal te genezen.

In de Islam wordt daarom een houding ten aanzien van andersdenkenden aangewezen, die niet in strijd is met de gedachte van broederschap. Een Moslim zal met de aanhangers van andere godsdiensten op een vriendschappelijke manier moeten spreken, en zeer zeker eerbied tonen voor de door die volgelingen vereerde profeet.

Ook al omdat die profeet door de Moslim zelf als profeet wordt beschouwd.

In de Islam gaat men zelfs zover dat op verachtelijke wijze te spreken over afgoden niet aanbevolen wordt, opdat geen wederkerige ontstemming zal ontstaan over de ware God.

Daarnaast leert de Islam ons, dat wij de buitenstaanders moeten wijzen op het pad, waarlangs wij allen tezamen zullen komen tot het doel. ————— (wordt vervolgd) —————

VREDE ZIJ MET U ALLEN

REPLIEK van de
ISLAM
op de **NIEUWE**
KATECHISMUS
van de
KATHOLIEKE
KERK

door

Maulana Dr. G.A. Bashir

.....

zojuist verschenen

REPLIEK VAN DE ISLAM OP DE KATECHISMUS
VAN DE KATHOLIEKE KERK

De Surinaamse Islamitische Uitgeverij, verbonden aan het INSTITUUT VOOR ISLAMITISCHE STUDIES EN PUBLICATIES (IVISEP), heeft de Islamitische lektuur op de Surinaamse boekenmarkt verrijkt met het boekje: "Repliek van de Islam op de Katechismus van de Katholieke Kerk", geschreven door maulana Dr. G.A. Bashir.

Maulana Bashir, Lector aan de Leidse Universiteit in Urdu en Islamologie, is een welbekende voor de Surinaamse moslimgemeenschap. Deze auteur geeft op zeer verhelderende en deskundige wijze antwoord op de door de R.K.-kerk aan de dag gelegde verkeerde visie met betrekking tot de Islam. Om eigen dogmatische godsdienststellingen kracht bij te zetten is de R.K. ertoe overgegaan de Islam en de andere godsdiensten 'onheus' te behandelen, een zaak die, voor wat de Islam betreft, door Dr. Bashir wordt rechtgetrokken.

De uitgifte van dit boekje is mogelijk gemaakt door de heer TWAHIR AHMAD-ALI, oud voorzitter van resp. de Anjuman Imdadia Isha'at Islam en de Stichting Isha'at Islam Qoranfonds Surinam.

Door zijn sponsorschap heeft hij ook de belangstellenden in Suriname in gelegenheid te willen stellen om kennis te nemen van de zeer leerrijke inhoud van de "Repliek van de Islam....", waarvan een kleine opgave in 1967 in Holland werd verspreid en hoopt hiermede de steeds verbeterende verhouding tussen de Islam en het Christendom te bevorderen.

Dit boekje is, evenals de voorgaande publicaties van de Surinaamse Islamitische Uitgeverij, verkrijgbaar via de Hakikatoel Islam Book-Service, de boekhandels CKC en VAREKAMP en Imperial Store aan de Maagdenstraat no. 3.

In Nederland is het verkrijgbaar via de S.I.N., Nierkerkestraat 87'', Amsterdam, tel. 020-191945 en bij maulana Bashir, Ruychrocklaan 54, Den Haag

IN MEMORIUM

— H.W. MOHAMMAD RADJA —

VRIJ ONVERWACHT ONT-
SLIEP IN HET ST. VIN-
CENTIUS ZIEKENHUIS
OP ACHT EN VIJFTIG -
JARIGE LEEFTIJD, DE
HEER HEINRICH WLADI-
MIR MOHAMMAD RADJA.

Mijnheer RADJA, zoals hij in de volksmond bekend was, overleed op 7 januari 1976 en werd op zondag 11 januari aan de schoot der moederaarde toevertrouwd op de Islamitische begraafplaats van de SIV aan de Nagelstraat te PARAMARIBO.

Onder de belangstellenden bevond zich een groot aantal prominenten uit onze samenleving, zoals de President van de Republiek Suriname, de minister van Openbare Werken en Verkeer, Mr. Achmed Karamat Ali, de voorzitter van het Surinaamse Parlement, vertegenwoordigers der versch. Isl. gemeenten en bedrijfsleven, etc.

De Heer H.W. MOHAMMAD RADJA genoot grote bekendheid en populariteit in onze gemeenschap, vanwege zijn verdienstelijkheden op velerlei gebied.

Zijn ambtelijk loopbaan begon hij bij de overheid na het behalen van het bachelordiploma en runde dit met zijn pensionering af in 1954 als Hoofd van het Bureau voor Prijszetting en Distributie.

In de politiek was hij ook geen onbekende, bracht hij samen met de djamaats van de Samen met wijlen de heer S.M. Jamaludin is hij een tweetal jaren en wel tot 1959 lid der Staten van Suriname geweest. In dit jaar begon zijn lidmaatschap bij de Kamer van Koophandel en Fabrieken, waarvan de heer RADJA in 1962 voorzitter werd en steeds als zodanig werd herkozen. Zijn vice-presidentschap van de Chambre of Commerce of America's vanaf 1971 is eveneens vermeldenswaard. Voor korte duur was MIJNHEER RADJA Directeur van het CIS

Zelf ging hij ook in de handel en industrie en was stichter-eigenaar van de bekende Handelszaak Casa Mora, de Handelsdrukkerij Casa Mora, een garnalen- en kippenbedrijf, een zinkplaten- en lucifersfabriek.

Al deze hoedanigheden en bedrijvigheden zijn tekenend voor de heer RADJA, een onvermoeibare, initiatiefrijke figuur, vol van ondernemingsgeest.

Niet onvermeld mag blijven zijn verdiensten ten behoeve van de Islam in Suriname. Gedurende vele jaren heeft Mijnheer Radja als onder-voorzitter deel uitgemaakt van het Hoofdbestuur van de Surinaamse Islamitische Vereniging (S.I.V.), waarvan wijlen de heer S.M. JAMALUDIN voorzitter was. Zelf was hij 12 jaar voorzitter van de S.I.V.

In deze hoedanigheid heeft hij de moslimgemeenschap grote diensten bewezen. Hoewel hij geen aannemer van beroep was,

bracht hij samen met de djamaats van de Afdelingen van de S.I.V. in de distrikten twee bouwwerken tot stand. De inmiddels door een nieuwe vervangen moskee van de Moefidoel Islam aan de Leiding 19 en de moskee van Imdadia Isha'at Islam aan het Pad van Wanica. Het moet aan hem worden toegeschreven het feit dat de S.I.V. in de beginjaren van zijn voorzitterschap vrijwaarde van alle schulden en lasten door een massale 'huis-aan-huis-actie'.

Onder leiding van de heer MOHAMMAD RADJA kwam de samenwerking tot stand tussen de Trinidad Muslim League en de Ahmadiyya Anjuman van Guyana. Als vice-President van de Ahmadiyya Ish'at Islam for the Western Hemisphere organiseer de hij voor de eerste maal in de geschiedenis van de moslims in Suriname een Internationale Muslim Convention in Suriname.

De heer Radja was nog een potentiële kandidaat voor het voorzitterschap van de S.I.V.

De Heer Heinrich Wladimir MOHAMMAD RADJA, die een weduwe en 4 kinderen achterlaat, was ook de drager van het koninklijke medaille en was enkele jaren geleden benoemd tot ridder in de Orde van Oranje Nassau.

De redactie van Al Haq en vaste medewerkers bieden hierbij hun oprechte condoleances aan de nabestaanden.

Moge Allah's rijkste zegen op zijn Ziel rusten, amien! — — — — —